

Justitsministeren: Som den ærede Ordfører udtalte før, er det vel et stort Antal Endringsforslag, der ere stillede til de tvende foreliggende Udsnit af Lovforslaget; men i alt Fald med nogle ganske enkelte Undtagelser maa disse Endringer siges at være lidet indgribende, og for en stor Del ere de jo endog at betragte som Redaktionsændringer. Jeg er desuden i det heldige Tilfælde at have haft Leilighed til at forhandle om disse Endringsforslag med det ærede Udvalg og i alt Væsentligt at have kunnet slutte mig til de Anstuelser og Duffer om Forandringer, der ere fremkomne fra Udvalgets Side. Jeg kan derfor med Hensyn til disse Endringer henholde mig til, hvad der blev anført af den ærede Ordfører, og det er kun nogle enkelte Bemærkninger, jeg skal tillade mig ved nogle faa af de foreliggende Endringsforslag. Jeg billiger navnlig Forslaget under Nr. 1, der gaar ud paa, at omflytte nogle af Paragraferne. Det forekommer mig, at Loven derved vil vinde i systematisk Henseende. — Ved Forslaget under Nr. 4 har jeg ingen Betænkelighed, naar, hvad jeg forudsætter, det Forslag, som Udvalget har stillet under Nr. 51 til § 82, paa et senere Standpunkt maatte blive vedtaget. — Forslaget under Nr. 17 til § 18 gaar ganske vist ud paa klarere og tydeligere at udtale en af Hovedtanterne i Lovforslaget, den nemlig, at saalænge det kan anses tvivlsomt, om Dødsboet er solvent eller ikke, saalænge Arvingerne ere traadte i Baggrunden og ikke have tundet overtage Ansvar for Gjælden, skal det være Kreditorerne, hvis Stemmer det væsentligst kommer an paa. Naar der i Lovforslagets § 18 er indfudt Ordet „fortrinnsvis“ har man derved haft for Øie, at, om end Arvingerne traadte i Baggrunden under de af mig omtalte Forudsætninger, og det da væsentlig skulde komme an paa Kreditorernes Stemme, er det dog ikke givet, at ikke Doet senere kan vise sig solvent, og ikke givet, at der ikke kan være Spørgsmaal om en maatte ikke ganske ubetydelig Interesse for Arvingerne, og derfor mente man, at Kreditorerne ikke skulde være enerådende i dette Forhold; de skulde ikke kunne forlange, at Doet ensidig opgjordes med Hensyn til deres Interesse, uden at det toges i Betragtning, at der paa denne Maade kunne træffes Afgjørelser, der maatte være fordelagtige for Kreditorerne, men eventuelt i høj Grad skadelige for Arvingerne. Naar jeg ikke deskomindre skal udtale mig imod den Forandring, der vil ske i Lovforslaget ved Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 17, saa er det begrundet deri, at de efterfølgende Paragrafer i Lovforslaget giver Skifteretten en kontrollerende og indskrænkende Myndighed paa dette Omraade, som navnlig gaar noget videre end den Myndighed paa et tilsvarende Gebet, der i Konkursloven er tillagt Skifteretten. Det er jo navnlig bestemt i § 23, at saalænge den for Forandringens Anmeldelse bestemte Frist ikke er udløben, bør Skifteretten

ikke tage Beslutninger til Følge, som stride mod endnu ikke anmeldte Kreditors Interesse. Det følger i Øvrigt af sig selv, hedder det videre, at Skifteretten ikke bør godkjende Beslutninger, hvorved de Stemmende gjøre Indgreb i Nogens Ret, og naar der er Meningsulighed tilstede mellem de Mødende, tilfalder det Skifteretten at tage Beslutning om de omhandlede Punkter. I Forbindelse dermed er det paalagt Retten at tage det muligste Hensyn til de fremsatte Meninger, men den er dog ikke bunden ved dem, hvormod den, forsaavidt ikke anderledes bestemmes i denne Lov, har at handle efter sit eget Skjøn om, hvad der bedst tjener Samtliges og især de Traverendes og Umyndiges Løve. Jeg tror, at der gennem disse Bestemmelser praktisk vil være sørget for, at ikke de mødende Kreditorer skulle ved Enighed kunne sætte Bestemmelser igjennem, der kunde have den af mig berørte uheldige, skadelige og uberettigede Indflydelse paa Arvingernes eventuelle Ret. Derfor finder jeg ikke tilstrækkelig Opfordring til at modsætte mig dette Endringsforslag under Nr. 17. — Under Nr. 20 er der foreslaaet en Bestemmelse, der gaar ud paa at paabyde Proklamaubstedelse ogsaa af Hensyn til Arvingerne. Jeg finder, at dette kan være ganske hensigtsmæssigt, og tiltræder altsaa de Forslag, der staa i Forbindelse hermed. — Med Hensyn til Forslaget til § 29 skal jeg bemærke, at Regjeringen er gaaet ud fra, at man ved Bestemmelsen i denne Paragraf imødekom Duffer, der næredes om at frigjøre Borgerne for Forpligtelsen til at lade deres Pengeeffekter være i Skifterettens Bærge, det vil sige i Statens Embedsmænds Bærge. Man er gaaet ud fra, at det fra flere Sider vilde blive anset for at være mere betryggende, at Pengene overgaves til Inkassatorer, paa hvis Antagelse de i Doet Interesserede havde en væsentlig Indflydelse, og overfor hvem Sikkerheden skulde tilveiebringes derved, at de skulde stille betryggende Kaution. Udvalget har nu ment, at der ikke var Anledning til at gjøre en saadan Forandring i det nu Bestaaende, navnlig af Hensyn til, at det derved ofte vil paadrages Boerne og de i dem Interesserede forøgede Udgifter. Jeg tør imidlertid i denne Udvalgets Stilling til denne Sag tillige se et Vidnesbyrd, som jo forsaavidt kun kan være Justitsministeren behageligt, om, at man erkjender, at der i Virkeligheden, Sagen tagen i sin store Almindelighed, maa siges at have været en saadan Betryggelse for Borgerne tilstede, som overhovedet kan opnaas, og det glæder mig at modtage dette Vidnesbyrd netop i nærværende Dieblit, hvor der har været Spørgsmaal og om saa Dage, antager jeg, vil komme til foreligge det høje Landsting Spørgsmaal om at bevilge Erstatning af Statens Kasse til forskjellige Borgere, der have lidt Tab ved Uredelighed, be-gaaet af en Skifteforvalter. Det forholder sig imidlertid, som udtalt af den ærede Ordfører, saa-